

ГЕОРГИ МИШЕВ

КОГАТО

chitanka.info

Моторът на колата забръмча.

— Тръгваме — каза бащата. — Нали се сбогува с баба си?

— Да — каза Мони.

Баба му стоеше пред портата и очите ѝ блестяха. Тя му махна с ръка.

Когато едно момче прекара цяло лято на село при своята баба и когато дойде време това момче да си върви, защото от утре тръгва на училище, на портата винаги стои една баба с блеснали очи и му маха с ръка.

— Чакай, татко! — каза Мони. — Забравих да се сбогувам с Красимира.

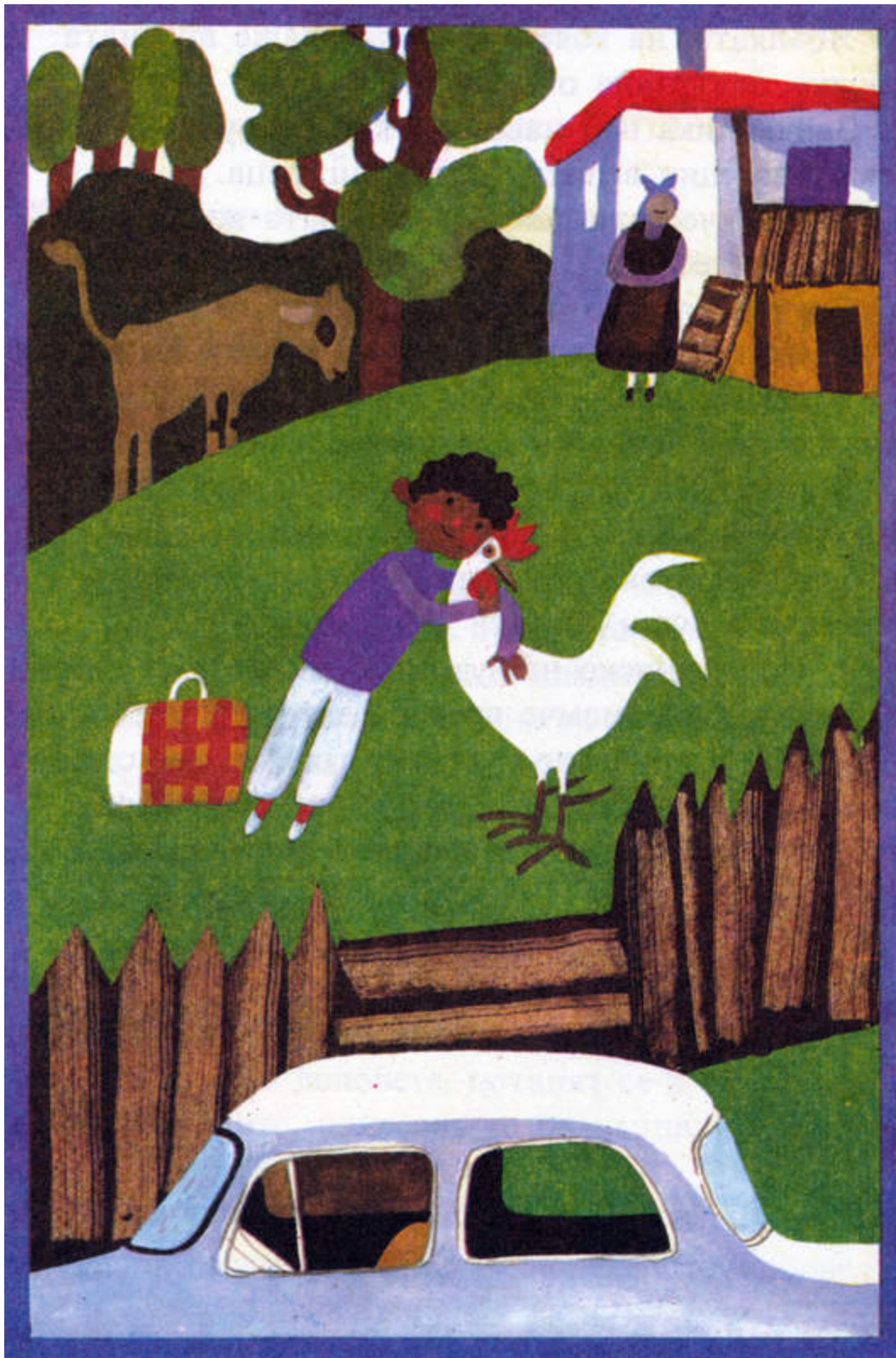
Баща му тъкмо се готвеше да включи на първа скорост.

— Само не се бави!

Мони затича към двора. Едно кафяво теленце, сякаш направено от шоколад, идеше към него. Това беше Красимира.

— Довиждане, Красимира! — каза Мони. — Трябва да вървя, защото утре съм на училище.

Теленцето протегна муцунка и в големите му очи Мони видя едно малко човече с пълни бузки и подстригани коси. Едно малко човече, което от утре ставаше ученик.

— Пляс-пляс, кукуригу-у!

Беше един бял петел с червен гребен, килнат на една страна.

— О, Коко! Извинявай, брат! За малко щях да те забравя. Хайде, довиждане, защото от утре... няма вече игра!

— Ко-ко! — каза петелът, което означаваше: „Да, разбирам! А бяхме решили да правим цирк. Аз щях да казвам стихотворение.“

През това лято, когато Мони мислеше да става цирков дресьор, той тренираше Коко да пее и да казва стихотворения.

— Аз ще идвам през ваканциите, Коко!... Нали разбираш, трябва да отложим за малко... Първо учението.

— Ко-ко! — каза петелът, което значеше, че разбира.

Беше един разбран петел и сигурно щеше да стане добър цирков артист.

Откъм улицата се чу викът на клаксона.

Когато една кола побърмчи малко на място, бързо я хващат нервите и започва да подвиква с клаксона си.

— Ида! — отвърна Мони, но още не му се тръгваше.

Искаше му се да погледне още веднъж целия двор, където бе играл до късни вечери.

Ябълката, на която се полюляваше празната люлка, завързана от дядо му.

Зайчарника под навеса, в който хрупаха люцерна един великан и два ангореца.

Електрическата помпа с бистрата вода.

Цветните лехи.

Лозата с ранното грозде перла...

Всяко камъче и стръкче, което познаваше добре.

— Довиждане! — каза Мони и тръгна, защото клаксонът вече губеше търпение.

Петелът Коко пръв изпляска с криле. Красимира протегна муцунка и изпрати една въздушна целувка. Великанът и двата ангореца размахаха уши. Лозата зашумя с листата си и спусна ниско най-узрелия си грозд.

Когато едно момче прекара лятото на село при баба и при дядо и когато това момче стане приятел на всички, щом дойде време да върви на училище, такова изпращане заслужава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.